

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 23To/48/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3115011674
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 08. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. František Kováč
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2016:3115011674.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Františka Kováča a sudcov JUDr. Ondreja Samaša a JUDr. Beáty Javorkovej, na verejnom zasadnutí konanom dňa 15. augusta 2016 prejednal odvolanie obžalovaného

Q. K.

nar. XX.XX.XXXX v O., trvale bytom N. č. XX, t.č. v mieste bydliska,

ktoré podal proti rozsudku Okresného súdu Trenčín č.k. 4T/136/2015-56 zo dňa 22.03.2016 a takto

r o z h o d o l :

Podľa § 319 Tr. por. sa odvolanie obžalovaného z a m i e t a , pretože nie je dôvodné.

o d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom Okresného súdu Trenčín č.k. 4T/136/2015-56 zo dňa 22.03.2016 bol obžalovaný Q.. K. uznaný vinným z prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Tr. zák., pretože dňa 12.08.2015 v čase o 20.50 hod. osobné motorové vozidlo zn. V., EČ: O. XXX Q. po obci N. v smere od O. na P., kde bol pri rodinnom dome číslo XXX . predpísaným spôsobom zastavený a kontrolovaný hliadkou Obvodného oddelenia Policajného zboru Trenčín, bol vyzvaný na predloženie dokladov na vedenie a prevádzku vozidla, pričom ku kontrole nepredložil žiadne doklady a následne vykonaným šetrením bolo zistené, že rozsudkom číslo 2T/20/2015 zo dňa 12.05.2015 vydaným Okresným súdom Trenčín, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 12.05.2015 uložený trest zákaz činnosti viesť motorové vozidlá na dobu 18 mesiacov za skutok spáchaný dňa 26.07.2014 o 23:58 hod. na ceste 1/61 v k. o. N..

Bol za to odsúdený podľa § 348 odsek 1 Tr. zákona s prihliadnutím na § 37 písmeno m) Tr. zákona a za použitia § 38 odsek 2, odsek 4 a odsek 8 Tr. zákona na trest odňatia slobody vo výmere 8 mesiacov. Podľa § 49 odsek 1 písmeno a) Tr. zákona a § 50 odsek 1 Tr. zákona súd obžalovanému výkon trestu odňatia slobody podmiennečne odložil na skúšobnú dobu 18 mesiacov.

Podľa § 61 odsek 1, odsek 2 Tr. zákona súd obžalovanému uložil aj trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá každého druhu na 30 mesiacov.

Tento rozsudok nenadobudol právoplatnosť, pretože hneď po jeho vyhlásení na hlavnom pojednávaní bol napadnutý odvolaním obžalovaného, ktoré smerovalo proti výroku o vine. V písomných dôvodoch namietal, že súd prvého stupňa pochybil vo viacerých smeroch a dôvodom odvolania je to, že boli

porušené jeho práva na obhajobu a boli porušené ustanovenia Trestného poriadku o zákonnosti dôkazov a dokazovania podľa § 2 ods. 12 a § 199 ods. 2 Tr. por. Pokiaľ ide o použitie nezákonných dôkazov, tu namietal, že príslušníci PZ pochybili, pokiaľ v jeho prípade postupovali podľa Zákona o Policajnom zbore č. 171/1993 Z.z., pretože pokiaľ disponovali informáciou, z ktorej jednoznačne vyplýva, že podozrivá osoba pácha trestný čin, je výsostne nevyhnutné postupovať v zmysle Trestného poriadku. Zákon o Policajnom zbore, či Zákon o priestupkoch neposkytujú podozrivej osobe taký rozsah zákonných, ústavných a Dohovorom garantovaných práva, ako je to v porovnaní s Trestným poriadkom. Keďže príslušníci PZ pri svojej činnosti a objasňovaní jeho trestnej činnosti vychádzali z nesprávneho zákonného predpisu, dopustili sa porušovania ustanovení Trestného poriadku, ktorý sa mal na jeho prípad aplikovať a zároveň konali nad rámec oprávnení, ktoré im poskytujú osobitné zákonné predpisy. Teda možno vyvodiť záver, že v prípade, ak orgány PZ disponujú prvotnou informáciou, z ktorej vyplýva podozrenie z páchania trestného činu a tieto nepostupujú podľa ustanovení Trestného poriadku, ale podľa ustanovení osobitných predpisov, konajú nezákonne, takýto zákrok od počiatku a rovnako všetky dôkazy takto získané, je nezákonný a táto nezákonnosť zákroku a zásahu do osobnej sféry podozrivého sa premieta na akékoľvek ďalšie dôkazy a poznatky získané z takéhoto zákroku. Tento nedostatok nemožno zahojiť neskorším odovzdaním prípadu príslušnej osobe na vykonanie trestného konania. Obaja príslušníci PZ vykonávajú svoju hliadkovú službu, získali a disponovali s poznatkom, že dovtedy neznáma osoba má viesť motorové vozidlo, pričom táto osoba by mala mať uložený zákaz činnosti viesť motorové vozidlá. Obaja príslušníci Z. a U. disponujúc touto informáciou o podozrení z páchania trestného činu marenia výkonu úradného rozhodnutia, nepostupovali v prípade zadržania podozrivej osoby v súlade s Trestným poriadkom, čím neboli dodržané žiadne garancie práv podozrivej osoby, ale postupovali v zmysle osobitných zákonov, napr. Zákona o Policajnom zbore, Zákona o priestupkoch a Zákona o bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky. Podľa názoru obhajoby mali postupovať podľa ustanovení Trestného poriadku a využiť inštitút zadržania a obmedzenia osobnej slobody podozrivej osoby v zmysle § 85 ods. 1 Tr. por., za výslovného súhlasu prokurátora, prípadne aj bez predošlého súhlasu. Uvedené zákonné ustanovenie môžu a musia využívať aj príslušníci Poriadkovej polície PZ. Z takto vykonaného zákroku a zásahu príslušníkov PZ, ktorý bol v rozpore s ustanoveniami Trestného poriadku, nemožno ani len v najmenšom vyvodiť zákonné a použiteľné dôkazy, nakoľko z nepráva nikdy nemôže vzniknúť právo. Aj výpoveď príslušníkov PZ, ktorí vykonali tento zákrok, je potom dôkazom, ktorý je získaný nezákonným spôsobom a poznatky, ktoré získali príslušníci PZ pri takomto nezákonnom úkone, nemožno na účely trestného konania považovať za zákonne získané dôkazy a túto nezákonnosť nemožno zhojiť výsluchom na hlavnom pojednávaní, nakoľko samotný poznatok svedkov, ktorý výsluchom sa stane dôkazom, je získaný nezákonným spôsobom pri nezákonnom úkone príslušníkov PZ. Následkom tohto pochybenia bolo potom zo strany súdu nesprávne ustálenie skutkového stavu a nesprávny výrok o vine obžalovaného. V tejto súvislosti poukazoval aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR 2Tdo/28/2012. V prípade, ak mali príslušníci PZ informáciu, alebo poznatok zo spáchania trestného činu, mali postupovať v zmysle ustanovení Trestného poriadku a nie podľa osobitných zákonov a naopak, v prípade podozrenia zo spáchania priestupku musia použiť iné osobitné predpisy, napríklad Zákon o priestupkoch a iné sa na prípad vzťahujúce. Akýkoľvek iný výklad by viedol k tomu, že príslušníci PZ si môžu svojvoľne zvoliť právny predpis, na základe ktorého konajú, čo je v príkrom rozpore s Trestným poriadkom, Ústavou SR a princípmi právneho štátu. Napokon namietal, že súd prvého stupňa pochybil aj v tom, že sa nevysporiadal so všetkými námietkami obhajoby, čím došlo k porušeniu práva na obhajobu a k porušeniu ustanovení Trestného poriadku v § 168 ods. 1 a náležitého odôvodnenia rozhodnutia, v ktorom sa súd musí vysporiadať s obhajobou a jej tvrdeniami. Obžalovaný a obhajca v rámci záverečnej reči poukázali na nezákonnosť dôkazov získaných z dôkazného prostriedku výsluchu svedkov a to aj vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti, s ktorými sa súd prvého stupňa v napadnutom rozsudku vôbec nevysporiadal. Žiadal preto, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok v celom rozsahu a vec vrátil súdu prvého stupňa na nové konanie a rozhodnutie.

Prokurátorka krajskej prokuratúry na verejnom zasadnutí konanom o odvolaní poukázala na to, že podľa jej názoru je rozsudok súdu prvého stupňa zákonný a správny vo všetkých jeho výrokoch, že súd sa v napadnutom rozsudku zaoberal aj námietkami obhajoby, a teda nedošlo k žiadnemu porušeniu práv obhajoby a žiadala odvolanie obžalovaného podľa § 319 Tr. por. ako nedôvodné zamietnuť.

Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací, nezistiac dôvody pre zamietnutie odvolania obžalovaného podľa § 316 ods. 1 Tr. por. a ani dôvody pre zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 ods. 3 Tr. por., na podklade podaného odvolania vykonal verejné zasadnutie a postupom podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť obžalovaným napadnutého rozsudku, ako aj správnosť

postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Uvedeným postupom zistil, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné. Nezistil pritom chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané a ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Po splnení prieskumnej povinnosti odvolací súd zistil, že okresný súd vykonal všetky potrebné dôkazy v rozsahu nevyhnutnom na objasnenie skutkového stavu veci a tieto správne vyhodnotil jednotlivo i v ich súhrne tak, ako mu ukladajú ustanovenia § 2 ods. 10 a 12 Tr. por. a dospel ku správnym skutkovým zisteniam i právnym záverom. Tieto v súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Tr. por. podrobne a vecne správne odôvodnil v napadnutom rozsudku. Pritom podrobne a v súlade s vykonanými dôkazmi presvedčivo vysvetlil, o ktoré skutočnosti a dôkazy oprel svoje závery o vine obžalovaného a pre ktoré neakceptoval tvrdenia obhajoby vo vzťahu ku skutkovým zisteniam a právnym záverom. Jeho rozhodnutie je založené na starostlivom vyhodnení celého dokazovania a to spôsobom ako prikazuje ustanovenie § 2 ods. 12 Tr. por.

Odvolací súd po preskúmaní veci, dospel k rovnakým skutkovým a právnym záverom ako súd prvého stupňa a osvojil si tiež dôvody a úvahy, ktorými okresný súd rozviedol a vysvetlil svoje zistenia a právne závery, preto odvolacie námietky obhajoby nepovažoval za dôvodné. V prvom rade je potrebné uviesť, že pokiaľ zakročujúci príslušníci PZ po obdržaní informácie, že osoba, ktorá má súdom uložený trest zákazu činnosti, riadi po obci N. osobné motorové vozidlo V. S., správne pri preverovaní tejto informácie postupovali v zmysle § 2 ods. 1 písm. b) Zákona o Policajnom zbore č. 171/1993 Z.z. Vôbec nebol dôvod postupovať v zmysle ustanovení Trestného poriadku, tak ako to namietala obhajoba. Predovšetkým príslušníci PZ nevedeli, či sa táto informácia zakladá na pravde, a preto ich úlohou bolo najprv zistiť totožnosť vodiča a overiť skutočnosť, či má naozaj súdom uložený trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá. Na tieto prvotné úkony nie je možné použiť ustanovenia Trestného poriadku o zadržaní podozrivej osoby, pretože v prípade, ak by táto informácia nebola pravdivá, tu by práve došlo k neoprávnenému zásahu do práv bezúhonného občana. Keďže Q. K. pri kontrole hliadky PZ nemohol preukázať svoju totožnosť, nemohli si príslušníci polície iným spôsobom overiť, či je informácia, ktorou disponovali pravdivá, ako tým, že podľa § 19 ods. 1 Zákona o Policajnom zbore osobu Q. K. zaistili a predviedli na Obvodné oddelenie PZ Trenčín, za účelom stotožnenia osoby a overenia informácie, či tejto osobe je skutočne súdom uložený trest zákazu činnosti riadiť motorové vozidlá. Po overení týchto skutočností a spísaní príslušného záznamu bol Q. K. zo zaistenia ihneď prepustený. Až do tohto momentu teda príslušníci PZ postupovali v zmysle Zákona o Policajnom zbore v zmysle ustanovení § 2 ods. 1 písm. b), § 9 ods. 1, ods. 3 a § 19 ods. 1. Doposiaľ totiž nebol dôvod voči osobe Q. K. postupovať v zmysle ustanovení Trestného poriadku, pretože až do preverenia vyššie uvedených skutočností nebolo zrejmé, či osoba, ktorá pri kontrole nemohla preukázať svoju totožnosť, skutočne pácha trestný čin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Tr. zák.

Následne, keď sa na základe vyššie uvedeného postupu príslušníkov PZ informácia preukázala ako pravdivá, nastúpilo konanie podľa Trestného poriadku a uznesením ČVS:ORP-144/DI-TN-2015-Fc zo dňa 13.09.2015, bolo vo veci začaté trestné stíhanie a Q. K. vznesené obvinenie. Uznesenie bolo obvinenému riadne doručené dňa 21.09.2015 a po zvolení si obhajcu obvineným tomuto dňa 02.10.2015. Všetky ďalšie dôkazy a úkony nachádzajúce sa v spisovom materiáli už boli vykonané až po vznesení obvinenia. Odvolací súd sa teda nestotožnil s tvrdením obhajoby, že tieto dôkazy vrátane výsluchov zakročujúcich príslušníkov PZ U. a Z. sú dôkazy nezákonné, pretože ich postup bol v rozpore s ustanoveniami Trestného poriadku. Ako vyplýva z vyššie uvedeného, až do začatia trestného stíhania a vznesenia obvinenia bol postup týchto príslušníkov voči osobe Q. K., tak ako je to uvedené v predchádzajúcom odstavci, jednoznačne zákonný a dôvodný. Potom aj poznatky z takéhoto postupu prenesené do trestného stíhania vo forme dôkazu svedeckými výpoveďami týchto príslušníkov PZ nemožno vyhodnotiť ako získané nezákonným spôsobom, tak ako to namietal obžalovaný v podanom odvolaní. Príslušníci PZ U. a Z. vzhľadom na okolnosti prípadu zvolili jednoznačne správny a zákonný postup a správne aplikovali príslušné ustanovenia Zákona o Policajnom zbore. V tomto smere potom ani poukaz obhajoby na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR 2Tdo/28/2012 nie je relevantný, pretože ide o diametrálne odlišný prípad.

Súd prvého stupňa sa pri odôvodňovaní rozsudku v poslednom odstavci na str. 4 dostatočne aj keď nie takto podrobne s obhajobnými námietkami vysporiadal a odvolací súd potom v tomto smere nemohol prisvedčiť v odvolaní obžalovaného namietanému porušeniu práv na obhajobu z dôvodu nenáležitosti

odôvodnenia rozhodnutia. Úvahy a závery okresného súdu sú založené na zásadách logického konania a uvažovania, sú vecne správne a odvolací súd sa s nimi v plnom rozsahu stotožňuje.

Odvolací súd následne preskúmal aj postup súdu pri ukladaní trestu obžalovanému a musí konštatovať, že uložený trest sa javí skôr mierny. Páchateľ, ktorý nerešpektuje súdne rozhodnutie akéhokoľvek druhu, v konkrétnom prípade zákaz riadiť motorové vozidlá, by si nepochybne zaslúžil podstatne prísnejší trest, najmä zákazu činnosti, pretože ako tomu nasvedčuje jeho konanie, predtým uložený trest sa u neho minul svojmu prevýchovnému účinku.

Vzhľadom na takto uvedené dôvody odvolací súd nepovažoval odvolanie obžalovaného za dôvodné a toto potom podľa § 319 Tr. por. zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu zákon nepripúšťa žiadny ďalší riadny opravný prostriedok.